

2 ДО КОРИНТЯН

Розділ: **1** 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

РОЗДІЛ: 1

Павло, з волі Божої апостол Христа Ісуса, і брат Тимотей, Церкві Божій, що в Коринті, з усіма святими в усій Ахаї:

² благодать вам і мир від Бога, Отця нашого, і Господа Ісуса Христа.

³ Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець усякого милосердя і Бог усякої втіхи,

⁴ що втішає нас у всім нашім горі, щоб ми могли втішити тих, які у всяких скорботах, тією втіхою, якою Бог самих нас утішає.

⁵ Бо як маємо в нас надмір Христових страждань, так є в нас через Христа й надмір утішення.

⁶ Отже, чи то ми терпимо скорботи, то на вашу втіху та спасіння; чи втішаємось, то теж на вашу втіху, що дає вам силу переносити терпеливо ті самі страждання, які й ми терпимо.

⁷ Наша на вас надія тверда, бо знаємо, що так само, як ви берете участь у стражданнях, так візьмете й у радощах.

⁸ Ми бо не хочемо, брати, щоб ви не знали про нашу скорботу, яку ми пережили в Азії: ми були над міру й над силу так пригнічені, що не мали вже надії і жити.

⁹ Ми, дійсно, мали самі в собі присуд смерти, щоб надіялися не на самих себе, а на Бога, який воскрешає мертвих.

¹⁰ Він визволив нас від такої смерти, і визволяє далі. Маємо надію, що він ще визволить нас,

¹¹ якщо й ви допоможете вашою молитвою за нас; щоб за той дар, який нам дається заради великого числа осіб, також багато хто склав подяку за нас.

¹² Слава наша - це свідоцтво нашого сумління, як ми поводитись у світі, зокрема щодо вас, - у святості й щирості Божій; не в мудрості тілесній, а в Божій благодаті.

¹³ Бо іншого вам не пишемо, як тільки те, що ви читаєте й розумієте. А надіюся, що зрозумієте це повнотою,

¹⁴ як вже зрозуміли нас частинно, що ми - ваша слава, як і ви - наша в день Господа нашого Ісуса Христа.

¹⁵ В оцій то певності хотів я прийти перше до вас, щоб удруге ви мали радість,

¹⁶ а потім від вас перейти в Македонію і знову з Македонії прийти до вас, щоб вирядили ви мене в Юдею.

¹⁷ Хіба я, мавши те на думці, вчинив легковажно? Чи те, що я задумую, задумую лише з людських міркувань так, що в мені одночас перебуває і «Так, Так», і «Ні, Ні»?

- ¹⁸ Бог мені свідок, що наше слово до вас не є «Так» і «Ні.»
- ¹⁹ Бо Син Божий, Ісус Христос, що його ми вам проповідували - я, Сильван і Тимотей, - не був «Так» і «Ні»; в ньому лише «Так» було.
- ²⁰ Скільки бо обітниць Божих у ньому - «Так», і тому через нього «Аміль» Богові на славу через нас.
- ²¹ Той же, хто утврдує нас з вами во Христі і хто помазав нас, то Бог,
- ²² який поклав на нас свою печать і дав у наші серця завдаток Духа.
- ²³ А я прикликаю свідком Бога на мою душу, що я, щадивши вас, не прийшов більше в Корінт.
- ²⁴ Не начебто ми панували над вашою вірою, але ми хочемо співпрацювати - вам на радість; бо ви щодо віри стоїте міцно.

РОЗДІЛ: 2

- Я** постановив собі не приходити до вас знов у смутку;
- ² бо коли я вам завдаю смутку, то хто мене розвеселить, як не той, що зазнає від мене смутку?
- ³ Тож, написав я те, щоб, прийшовши, не мати смутку від тих, від яких мені належала б радість; бо я відносно вас певний, що моя радість - радість усіх вас.
- ⁴ З великого бо горя та туги серця написав я вам і крізь ревні сльози - не щоб ви сумували, а щоб знали мою до вас любов надмірну.
- ⁵ Коли ж хтось і засмутив, не мене засмутив, але - щоб не перебільшувати - почасти вас усіх.
- ⁶ Досить такому тієї кари, яку наклала більшість;
- ⁷ так що, навпаки, краще вам простити та втішити, щоб надто великий смуток не зламав такого.
- ⁸ Тому благаю вас: Покажіть йому любов.
- ⁹ На те бо я і написав вам, щоб випробувати вас, чи ви слухняні в усьому.
- ¹⁰ Кому, отже, прощаєте, то і я прощаю; бо коли я простив, - оскільки мав я щось прощати, - то ради вас зробив те перед обличчям Христовим,
- ¹¹ щоб нам не впасти жертвою сатани, бо задуми його нам добре відомі.
- ¹² Прибув ото я в Троаду, щоб проповідувати Євангелію Христову; та хоч двері були мені відчинені в Господі,
- ¹³ я не мав спокою для свого духа, бо не знайшов там Тита, брата мого, і, попрощавшись з ними, пішов у Македонію.
- ¹⁴ А Богові подяка, який у Христі завжди веде нас у своїм переможнім почеті й через нас на кожному місці виливає запахущість свого знання.
- ¹⁵ Бо ми для Бога - пахощі Христові серед тих, що спасаються, і серед тих, що гинуть.
- ¹⁶ Для одних запах, що від смерті веде до смерті, а для інших - запах, що від життя веде до життя. Хто, отже, здатний до цього?
- ¹⁷ Ми не такі, як багато інших, що торгують словом Божим; ми щиро, ми від Бога говоримо, перед Богом, у Христі.

РОЗДІЛ: 3

- Ч**и починаємо знову самих себе поручати? Чи, може, потребуємо, як дехто, поручальних до вас, чи від вас листів?
- ² Наш лист - це ви; лист, написаний у серцях наших, який усі люди знають і читають.
- ³ Відомо ж, що ви - лист Христа, виготований нами; написаний не чорнилом, але Духом Бога живого, не на камінних таблицях, а на тілесних таблицях серця.
- ⁴ А таке довір'я до Бога ми маємо через Христа,
- ⁵ - не щоб ми були самі здібні помислити щось із самих себе, здібність бо наша від Бога.
- ⁶ Він нас зробив здібними слугами Нового Завіту, не з букви, але з духу, бо буква убиває, дух же оживлює.
- ⁷ Коли ж служіння смерті, вирізане буквами на каміннях, було в (такій) славі, що сини Ізраїля не могли дивитися на обличчя Мойсея з-за блиску слави його обличчя, що мала зникнути,
- ⁸ то скільки більше служіння духа буде в славі?
- ⁹ Бо коли служіння осуду - славне, то служіння виправдання багато більш перевищує у славі.
- ¹⁰ І таким чином, те, що частинне було славне, не має більше слави ради переважаючої слави.
- ¹¹ Бо коли те, що минуло, славне, то багато більше те, що перебуває, славне.
- ¹² Тож маючи таку надію, ми повні сміливости,
- ¹³ а не як Мойсей, що на обличчя клав собі покрівець, щоб сини Ізраїля не дивилися на зникнення того блиску, що щезав;
- ¹⁴ але їхній розум притупився, бо аж по цей день, коли читається Старий Завіт, той сам покрівець зостається невідкритий, Христос бо його усуває.
- ¹⁵ І аж по сьогодні при читанні Мойсея лежить покрівець на серці їхнім.
- ¹⁶ «Та коли звертається до Господа, спадає покрівець.»
- ¹⁷ Господь же - дух, а де Господній дух, там воля.
- ¹⁸ Ми ж усі, мов дзеркало, відкритим обличчям віддзеркалюємо Господню славу й переображуємось у його образ, від слави у славу, згідно з діянням Господнього Духа.

РОЗДІЛ: 4

- О**сь чому, мавши це служіння, як помилувані, ми не втрачаємо відваги.
- ² Відкинувши ложну соромливість, ми не поводимося лукаво, ані не викривлюємо слово Боже, але, проповідуючи явно правду, поручаємо самих себе кожному людському сумлінню перед Богом.
- ³ А коли наша Євангелія закрита, то вона закрита для тих, які гинуть;
- ⁴ у яких бог цього віку осліпив розум, отих невіруючих, щоб їм не сяяло світло Євангелії слави Христа, який є образ Божий.
- ⁵ Бо ми не самих себе проповідуємо, але Христа Ісуса, Господа; самі ж ми - слуги ваші ради Ісуса.
- ⁶ Бо Бог, який сказав: «Нехай із темряви світло засяє», - він освітив серця наші, щоб у них сяяло знання Божої слави, що на обличчі Ісуса Христа.
- ⁷ А маємо цей скарб у глиняних посудинах, щоб було видно, що велич сили є від Бога, а не від нас.

- ⁸ Нас тиснуть звідусіль, але ми не пригноблені; ми в труднощах, та ми не втрачаємо надії;
- ⁹ нас гонять, та ми не покинуті; ми повалені, та не знищені.
- ¹⁰ Увесь час носимо в тілі мертвоту Ісуса, щоб і життя Ісуса в нашій житті було явним.
- ¹¹ Нас бо увесь час живими віддають на смерть із-за Ісуса, щоб і життя Ісуса було явним у нашій смертній тілі.
- ¹² І так смерть діє в нас, а життя у вас.
- ¹³ Та мавши той самий дух віри, про який написано: «Я вірував, тому й говорив», - то й ми віримо, тому й говоримо;
- ¹⁴ бо знаємо, що той, хто воскресив Господа Ісуса, - воскресить і нас з Ісусом і поставить з вами.
- ¹⁵ Бо все це ради вас, щоб розмножена благодать через багатьох збагатила подяку на славу Божу.
- ¹⁶ Ось чому ми не втрачаємо відваги: хоч наша зовнішня людина занепадає, однак наша внутрішня обновлюється день-у-день.
- ¹⁷ Бо те, що одну мить триває, - наше легке горе - готує нам понад усяку міру вічну ваготу слави,
- ¹⁸ нам, що дивимося не на видиме, а на невидиме. Видиме бо - дочасне, а невидиме - вічне.

РОЗДІЛ: 5

- Б**о знаємо, що коли земне наше житло, намет, розпадається, то маємо будівлю Божу, будинок нерукотворний, вічний на небі.
- ² Тому в ньому й зідхаємо, бажаючи надягнути поверх того наше небесне житло,
- ³ якщо будемо ще вдягнені, а не нагі.
- ⁴ Доки ми в цій наметі, -стогнемо під гнітом, бо не хочемо роздягнутися, лише - вдягнутися, аби те, що в нас смертне, було проглинуте життям.
- ⁵ Бог же, що створив нас саме для цього, він дав нам завдаток Духа.
- ⁶ Увесь час, отже, ми повні відваги і знаємо, що поки в тілі живемо, перебуваємо далеко від Господа,
- ⁷ - бо ходимо вірою, а не видінням, -
- ⁸ ми ж відважні й радше воліємо вийти з тіла, щоб жити біля Господа.
- ⁹ Тому й намагаємося з усіх сил йому подобатися: чи ми в тілі, чи поза тілом.
- ¹⁰ Всім бо нам треба з'явитися перед судом Христовим, щоб кожний прийняв згідно з тим, що зробив, як був у тілі: чи добре, чи зле.
- ¹¹ Знаючи, отже, що таке страх Господній, ми переконуємо людей; Богові ж ми стали явні, та надіюся, що й у ваших сумліннях ми - явні.
- ¹² Не хочемо самих себе вам знову поручати, але даємо вам нагоду хвалитися нами, щоб ви мали що відповісти тим, які хваляться видимим, - не тим, що в серці.
- ¹³ Бо коли ми не при собі, то для Бога; а коли розсудливі, то для вас.
- ¹⁴ Бо любов до Христа спонукує в нас цю думку: Коли один умер за всіх, то всі вмерли.
- ¹⁵ А він умер за всіх, щоб ті, що живуть, жили вже не для самих себе, а для того, хто

за них умер і воскрес.

16 Так що віднині по-людському ми не знаємо нікого. Коли ж і уявляли собі Христа по-людському, то його вже тепер так собі не уявляємо.

17 Тому, коли хтось у Христі, той - нове створіння. Старе минуло, настало нове.

18 Усе ж від Бога, який примирив нас із собою через Христа і дав нам службу примирення.

19 Бо то Бог у Христі примирив собі світ, не враховуючи людям їхніх переступів, поклавши в нас слово примирення.

20 Ми ж посли замість Христа, немов би сам Бог напоумлював через нас. Ми вас благаємо замість Христа: Примиріться з Богом!

21 Того, хто не знав гріха, він за нас зробив гріхом, щоб ми стали Божою праведністю в ньому.

РОЗДІЛ: 6

Як співробітники, ми закликаємо вас, щоб благодаті Божої не приймати марно.

2 Бо каже: «Сприятливого часу я вислухав тебе, і в день спасіння я допоміг тобі. Ось тепер - час сприятливий, ось тепер - день спасіння.»

3 Ми не даємо нікому ніякої нагоди до спотикання, щоб не виставляти на глум наше служіння;

4 але в усьому виявляємо себе, як слуг Божих, у великій терпеливості, скорботах, у нуждах, у тіснотах,

5 під ударами, в темницях, у заколотах, у трудах, у неспанні, у постах,

6 у чистоті, у знанні, у довготерпеливості, у лагідності, у Святому Дусі, у щирій любові,

7 у слові правди, в силі Божій, у зброї справедливости в правиці й лівиці,

8 у славі й безчесті, у наклепах і в добрій славі; як обманці, однак правдиві,

9 як незнані, а проте надто знані; як ті, що вмирають, а все живі; як карані, та не забиті;

10 як сумні, та завжди веселі; як бідні, а багатьох збагачуємо; як ті, що нічого не мають, а все посідаємо.

11 Уста наші, корінтяни, відкрились до вас! Серце наше поширилось.

12 Вам у нас не тісно, тіснота - у вашім серці!

13 А ви взаємно, -мов до дітей говорю, - зробіть теж широким ваше серце!

14 Не спрягайтеся з невірними в чуже ярмо! Яка бо спільність праведности з беззаконням? Що спільного між світлом та темрявою?

15 Яка згода між Христом і Веліялом? Яка участь вірного з невірним?

16 Які взаємини між храмом Божим та ідолами? Ми бо храм Бога живого, як сам Бог сказав був: «Я поселюся в них, і (посеред них) буду ходити. Буду їхнім Богом, вони ж будуть моїм народом.

17 Тож вийдіть з-поміж них і відлучіться, - каже Господь. Нечистого не дотикайтесь, і я вас прийму.

18 Я буду вам Отцем, ви ж будете мені синами та дочками - каже Господь Вседержитель.»

РОЗДІЛ: 7

Маючи ж такі обітниці, о любі, очистьмо себе від усякої скверни тіла і духа, довершуючи наше освячення в Божому острасі.

² Дайте нам місце в вашому серці. Ми нікого не скривдили, нікому шкоди не завдали, не визискували нікого.

³ Говорю це, не щоб вас осудити, бо я вже вам сказав, що ви в нашім серці, щоб умерти й жити разом.

⁴ У мене велике до вас довір'я, я вельми пишаюся вами. Я - повен утіхи, я переповнений радістю посеред усіх наших напастей.

⁵ Бо коли ми були прийшли в Македонію, тіло наше не мало ніякого спокою. У всьому лиш скорбота: зовні - борні, страхання всередині.

⁶ Та Бог, що втішає принижених, утішив нас приходом Тита;

⁷ і не лиш його приходом, а й утіхою, якої він зазнав від вас, оповідаючи нам про ваше палке бажання, про ваш смуток, про вашу горливість до мене, так, що я зрадів ще більше.

⁸ Хоч я і засмутив вас листом, не жалкую того; коли й жалкував, - бачу, що той лист, хоч і на час, був засмутив вас -

⁹ тепер же радію, не тому, що ви були засмутилися, а тому, що смуток ваш привів вас до каяття. Ви бо засмучені були задля Бога, так що ви від нас не зазнали шкоди.

¹⁰ Бо смуток задля Бога чинить спасенне каяття, якого жалувати не треба; а смуток цього світу - смерть спричинює.

¹¹ Ось бо той смуток задля Бога - яку то він спричинив у вас старанність, яке ж виправдання, яке обурення, а який страх, яке палке бажання, яку горливість, яку відплату! Ви в усьому показали свою невинність у цій справі.

¹² А коли й написав вам, то не задля того, хто образив, ані ображеного, але щоб виявилася між вами перед Богом ваша про нас дбайливість.

¹³ Тому ми втішилися. Та, крім цієї особистої втіхи, зраділи ми куди більше радістю Тита, що ви всі заспокоїли його дух.

¹⁴ А коли я був перед ним трохи похвалився вами, то я не зазнав сорому. Але, як ми завжди говорили вам правду, так і хвала наша перед Титом виявилась правдивою.

¹⁵ Серце його стає до вас ще прихильніше, коли він згадує послух усіх вас і як ви прийняли його з острахом та тремтінням.

¹⁶ Радію, що можу на вас покластись у всьому.

РОЗДІЛ: 8

Повідомлюємо вас, брати, про ту ласку, що її Бог дав Церквам македонським.

² Серед численних турбот, яких вони зазнали, їхня надмірна радість та їхня глибока бідність вилилась без краю на їхню багату щедрість;

³ вони мірою сили, - я про це свідчу, - і понад силу, добровільно,

⁴ вельми наполягаючи, просили нас, щоб ми дали їм ласку брати участь у службі на користь святих.

⁵ Вони ж, понад надію нашу, самих себе віддали перше Господеві, а потім нам, з Божої волі.

⁶ Ось чому ми благали Тита, щоб він, як був почав, так щоб скінчив між вами цю

добродійну справу.

⁷ Тому ж, що відзначаєтесь у всьому, - у вірі, у слові, у знанні, у всякій пильності й у нашій любові до вас, - треба вам відзначатись і в цій добродійній справі.

⁸ Я не кажу як наказ, але щоб заради дбайливості інших випробувати щирість вашої любови.

⁹ Ви ж знаєте ласку Господа нашого Ісуса Христа, що задля вас став бідним, будши багатим, щоб ви його вбожеством розбагатіли.

¹⁰ Даю в цьому лише раду: Воно бо вам личить, вам, що перші минулого року почали цю збірку, не тільки робити, але й бажати.

¹¹ Тепер же закінчіть її, щоб і так, як гаряче бажали, так і довершили за своєю спроможністю.

¹² Бо коли є охота дати, то вона приємна мірою того, хто що має, - не того, чого не має.

¹³ Тут не йдеться про те, щоб інші були в достатках, а ви у злиднях, але щоб була рівність:

¹⁴ щоб цим разом ваш надмір міг покрити їхню нестачу, а їхній надмір міг колись покрити вашу нестачу, і таким чином щоб панувала рівність,

¹⁵ як написано: «Хто був зібрав багато, не мав над міру, а хто мало, - не мав нестачі.»

¹⁶ Богові дяка, що дав у серце Тита таку саму до вас горливість;

¹⁷ бо він прийняв просьбу і, будши повний запалу, доброхіть до вас пустився.

¹⁸ Ми з ним послали брата, якого за Євангелію усі Церкви хвалять

¹⁹ і який, крім того, був вибраний Церквами як наш супутник у цій добродійній справі, якій ми служимо на славу самого Господа й на відраду нашу,

²⁰ вистерігаючися, щоб нам хтось не докоряв з-за тієї обильности пожертв, що ними завідуємо.

²¹ Бо ми дбаємо за добро не тільки перед Господом, але й перед людьми.

²² А разом з ними ми послали нашого брата, пильність якого ми часто випробували в багатьох речах, і який тепер куди пильніший із-за великого довір'я, що його до вас має.

²³ Щодо Тита, то він мій товариш і коло вас співробітник; а щодо братів наших, то вони посланники Церков, слава Христова.

²⁴ Дайте ж їм доказ вашої любови й нашої їм похвали про вас, перед обличчям Церков.

РОЗДІЛ: 9

А про службу на користь святим мені зайво до вас писати,

² бо знаю вашу добру волю і хвалю вас македонянам за неї, бо Ахая готова з минулого року; ваш запал заохотив багатьох.

³ Однак, я посилаю вам братів, щоб та хвала, якою я хвалив вас, не була щодо цього марна і щоб ви, як я сказав, були приготовані.

⁴ А то як прийдуть зо мною македоняни й застануть вас неготовими, ми, - щоб не сказати ви, - через ту певність осоромимось.

⁵ Я вважав, отже, потрібним просити братів, щоб вони вийшли до вас перед нами і приготували заздалегідь той заповіджений щедрий ваш дар, щоб він був готовий як

правдивий дар, а не як вимушений даток.

⁶ Але я кажу: Хто скупіє сіє, скупіє буде жати; хто ж щедро сіє, той щедро жатиме.

⁷ Нехай дає кожний, як дозволяє серце, не з жалю чи примусу: Бог любить того, хто дає радо.

⁸ А Бог спроможний обсіяти вас усякою благодаттю, щоб ви у всьому мали завжди те, що вам потрібне, та щоб вам ще й зосталось на всяке добре діло,

⁹ як написано: «Розсіпав, дав убогим; праведність його перебуває вічно.»

¹⁰ Той, хто достачає насіння сіячеві, додасть і хліб на поживу, і примножить ваше насіння та зростить плоди вашої справедливості,

¹¹ щоб ви у всьому збагатилися всякою щедротою, яка через нас складає Богові подяку.

¹² Бо виконання цього служіння не тільки задовольнить потреби святих, але воно стане ще обильнішим завдяки численним подякам Богові.

¹³ Спогадуючи цю прислугу, вони будуть хвалити Бога за ваш послух у визнанні Євангелії Христової та за щедрість вашого дару для них і для всіх.

¹⁴ І вони своєю молитвою за вас з'являються вам зичливі - заради надмірної благодаті Божої у вас.

¹⁵ Подяка хай буде Богові за його дар несказаний!

РОЗДІЛ: 10

Я ж сам, Павло, особисто благаю вас лагідністю і ласкавістю Христа, - я, коли присутній між вами, - покірний, а коли від вас далеко, сміливий супроти вас.

² Прошу ж вас, щоб коли до вас прийду, не довелося мені сміливо вживати тієї певности, яку думаю відважно показати супроти деяких, що собі уявляють, начебто ми руководилися чисто тілесними спонуками.

³ Ми живемо як люди, але не воюємо із спонук тілесних,

⁴ бо зброя нашої боротьби не тілесна, а сильна в Бозі на зруйнування твердинь; ми руйнуємо задуми

⁵ і всяку гордість, що повстає проти спізнання Бога, і беремо в полон усякий розум на послух Христові;

⁶ ми також готові покарати всякий непослух, як тільки ваш послух буде звершений.

⁷ Ви дивитеся на зовнішній вигляд. Коли хтось певний, що він Христовий, нехай розміркує ще раз у самім собі, що так, як він Христовий, так само й ми.

⁸ Бо якби я хвалився занадто нашою владою, що її нам Господь дав на збудування, а не на руїну вашу, я б не соромився,

⁹ - щоб не здавалося, що намагаюся листами вас налякати.

¹⁰ Листи його, мовляв, важкі та повні сили, але виглядом тіла він недолугий, і мова його - жалюгідна.

¹¹ Такий нехай знає: які ми словом у листах неприсутніми, такі й будемо ділом присутніми.

¹² Ми не відважуємося рівняти себе чи прирівнювати до деяких із тих, які самі себе поручають; та їм, які міряють самих себе на собі самих та прирівнюють самих себе до себе самих, бракує глузду.

¹³ Ми ж не будемо хвалитися надмірно, але за мірою правила, що його Бог призначив як мірку, щоб аж до вас прийти.

- ¹⁴ Ми бо не розтягаємося над міру, а воно було б так, якби ми до вас не прибули; ми ж таки й справді до вас прибули з Євангелією Христовою.
- ¹⁵ Не хвалимося також і чужими трудами над міру, але маємо надію, що й ми, коли ростиме ваша віра, звеличимося між вами за нашим правилом над міру;
- ¹⁶ і звіщатимемо Євангелію ген поза вами, не хвалившись готовим на чужому полі.
- ¹⁷ А хто хвалиться, нехай у Господі хвалиться.
- ¹⁸ Бо не той випробуваний, хто себе самого поручає, а той кого Бог поручає.

РОЗДІЛ: 11

О, коли б ви могли потерпіти трохи мого безумства! Ба ви мене й терпите.

- ² Я за вас ревную Божими ревностями, бо я вас заручив одному лиш чоловікові, появив вас чистою дівою Христові.
- ³ Але боюся, щоб, як змій був обманув Еву своїм підступом, так не попсувалися думки ваші, й ви не відхилилися від простоти й чистоти щодо Христа.
- ⁴ Бо коли б хтось прийшов і проповідував іншого Ісуса, не того, що його ми вам проповідували, або якби ви прийняли іншого Духа, якого ви не прийняли, або іншу Євангелію, якої ви не одержали, - ви б радо терпіли.
- ⁵ Однак, гадаю, що я нічим не нижчий від тих «архиапостолів»!
- ⁶ Хоч я і неук словом, але не знанням, як ми вам перед усіма та в усьому показали.
- ⁷ Невже я допустився гріха, смиряючи себе самого, щоб вас піднести вгору, - вам бо проповідував даром Євангелію Божу?
- ⁸ Інші Церкви я оббирав, беручи від них плату, щоб вам служити.
- ⁹ І коли був у вас і терпів нестачу, я не був тягарем нікому, бо мені у моїй нестачі допомогли брати, що прийшли з Македонії. У всьому я вважав на себе, щоб вам не бути тягарем, і вважатиму й далі.
- ¹⁰ Як істина Христова, що в мені, - цієї похвали ніхто в мене не відніме у сторонах ахайських!
- ¹¹ Чому? Хіба я не люблю вас? Бог те знає.
- ¹² А що роблю, те робитиму й далі, щоб узяти всякий привід у тих, які приводу шукають, щоб вони були схожими на нас у тому, чим хваляться.
- ¹³ Оті бо - то апостоли неправдиві, робітники лукаві, що вдають апостолів Христових.
- ¹⁴ Воно й не диво: сам бо сатана вдає з себе ангела світла.
- ¹⁵ Нічого, отже, надзвичайного в тому, коли і його слуги вдають із себе слуг праведности. Кінець їхній буде за ділами їхніми.
- ¹⁶ Знову кажу: Нехай ніхто мене не вважає за безумного! А як ні, то прийміть мене за безумного, щоб і я міг трохи похвалитися.
- ¹⁷ Що я кажу, кажу те не в Господі, але немов у безумстві, що дає мені відваги хвалитися.
- ¹⁸ Тому що багато інших хваляться з тілесних спонук, то і я буду хвалитися,
- ¹⁹ бо ви радо терпите безумних, самі такі розумні!
- ²⁰ Ви терпите, коли вас хтось неволить, коли хтось об'їдає, коли хтось обдирає, коли хтось ставиться до вас із горда, коли хтось б'є вас в обличчя!
- ²¹ На сором кажу це, які то слабкі ми виявилися. Та в чому б там хто не виявляв сміливості, - говорю мов безумний! - я також можу її виявити.

- ²² Вони євреї? Я теж! Вони ізраїльтяни? Я теж! Потомки Авраама? Я теж!
- ²³ Слуги Христові? Говорю неначе нерозумний: Я більш від них. Куди більше в працях, куди більше в тюрмах, під ударами надмірно, у смертельних небезпеках часто.
- ²⁴ Від юдеїв я прийняв п'ять раз по сорок (ударів) без одного;
- ²⁵ тричі киями мене бито, раз каменовано, тричі корабель зо мною розбивався; день і ніч перебув я у безодні.
- ²⁶ У подорожах часто, у річкових небезпеках, у небезпеках від розбійників, у небезпеках від земляків, у небезпеках від поган, у небезпеках у місті, у небезпеках у пустині, у небезпеках на морі, у небезпеках від братів неправдивих;
- ²⁷ у праці та втомі, в недосипаннях часто, у голоді та спразі, часто в постах, у холоді й наготі!
- ²⁸ Крім інших випадків, моя щоденна настирлива думка - журба про всі Церкви!
- ²⁹ Хтось слабкий, а я не слабкий? Хтось спокушається, а я не розпалююся?
- ³⁰ Коли ж треба хвалитися, то я моєю неміччю буду хвалитись.
- ³¹ Бог і Отець Господа Ісуса, - благословен вовеки! - знає, що я не говорю неправди.
- ³² В Дамаску правитель царя Арети стеріг місто дамащан, щоб мене схопити;
- ³³ та мене спущено віконцем у коші з муру, і я втік з його рук.

РОЗДІЛ: 12

Чи треба хвалитися? Воно й не личить, але я таки приступлю до видінь та до об'явлення Господа.

- ² Я знаю чоловіка в Христі, що чотирнадцять років тому, - чи то було в тілі, не знаю, чи то було без тіла, не знаю, Бог знає, - був він узятий аж до третього неба.
- ³ І знаю, що той чоловік - чи в тілі, чи без тіла, не знаю, Бог знає, -
- ⁴ був узятий у рай і чув слова несказанні, яких годі людині вимовити.
- ⁵ Таким буду хвалитися, собою ж не буду хвалитися, хіба лиш моїми немочами.
- ⁶ А коли я захочу хвалитися, я не буду безумний, бо скажу правду; але я стримуюся, щоб про мене хтось не сказав більше, ніж у мені бачить або від мене чує.
- ⁷ А щоб я не загордів надмірно висотою об'явлень, дано мені колючку в тіло, посланця сатани, щоб бив мене в обличчя, щоб я не зносився вгору.
- ⁸ Я тричі благав Господа ради нього, щоб він від мене відступився,
- ⁹ та він сказав мені: «Досить тобі моєї благодаті, бо моя сила виявляється в безсиллі.» Отож, я краще буду радо хвалитися своїми немочами, щоб у мені Христова сила перебувала.
- ¹⁰ Тому я милуюся в немочах, у погорді, у нестатках, переслідуваннях та скорботах Христа ради; бо коли я немічний, тоді я міцний.
- ¹¹ Я, хвалившись, видався безумним! Та ви мене примусили до того. Ви бо повинні були мене хвалити, тому що я нічим не гірший від тих «архиапостолів», хоч я і ніщо.
- ¹² Ознаки апостола виявилися між вами: в усякому терпінні, в знаках, чудах та силах.
- ¹³ Чим бо ви були менші від інших Церков, - хіба тим, що я не був для вас тягарем? Простіть мені цю кривду!
- ¹⁴ Оце втретє я готовий прийти до вас, і тягарем не буду, бо шукаю не вашого, а вас. Не діти повинні збирати батькам маєтки, а батьки дітям.

- ¹⁵ Я радо витрачусь і сам себе пожертвую за ваші душі; якщо я люблю вас більше, то мав би бути менше люблений?
- ¹⁶ Та нехай буде, що я не обтяжав вас, але, будучи хитрим, узяв вас підступом.
- ¹⁷ Чи я вас використав через когось із тих, що до вас послав?
- ¹⁸ Я ублагав Тита і з ним послав брата. Хіба Тит вас використав? Хіба ж ми не тим самим ходили духом? Не тими самими слідами?
- ¹⁹ Віддавна вже думаєте, що ми виправдуємося перед вами. Ми перед Богом у Христі говоримо; а все вам, любі, на збудування.
- ²⁰ Бо як прийду, боюся, що не знайду вас такими, як хочу, та й ви не знайдете мене таким, яким хотіли б; щоб не було між вами суперечок, заздрощів, гніву, сварок, обмов, нашептів, зарозумілості, безладдя,
- ²¹ щоб, коли я знову прийду, мій Бог задля вас не принизив мене, і щоб я не оплакував тих багатьох, які раніше згрішили й не покаялись у нечистоті, розпусти та в безсоромності, яких були допустилися.

РОЗДІЛ: 13

Оце втретє йду до вас. «Кожна справа рішиться за словом двох або трьох свідків.»

- ² Я вже перед тим сказав і ще раз повторюю, як за другої моєї присутності, так і тепер у відсутності: Як прийду знову, то не щадитиму тих, які раніш згрішили, й усіх інших.
- ³ Ви бо шукаєте доказу, що у мені говорить Христос, який супроти вас не безсильний, а сильний між вами.
- ⁴ Його ж розп'ято з-за немочі, але він живе з Божої сили. Та й ми, хоч і немічні в ньому, однак будемо з ним жити з Божої сили супроти вас.
- ⁵ Досліджуйте самих себе, чи ви у вірі; випробовуйте самих себе. Хіба не знаєте самі по собі, що Ісус Христос у вас перебуває? Хіба ви не випробувані!
- ⁶ Та, сподіваюся, ви спізнаєте, що ми не є невипробувані.
- ⁷ Ми молимося до Бога, щоб ви ніякого зла не чинили, - не, щоб ми з'явилися випробувані, але щоб ви добро чинили, навіть якби ми самі з'явилися невипробувані.
- ⁸ Бо ми не можемо нічого проти правди, а лиш за правду.
- ⁹ Ми бо радуємося, коли ми немічні, ви ж - мічні. Власне про це ми й молимося, про вашу досконалість.
- ¹⁰ Тому й пишу вам це, не будучи поміж вами, щоб, коли прийду, не вживати строгости силою влади, яку дав мені Господь на те, щоб будувати, а не руйнувати.
- ¹¹ А втім, брати, радійте, прагніть до досконалості, підбадьорюйтеся, будьте однієї думки, живіть мирно, і Бог любови та миру буде з вами.
- ¹² Вітайте один одного святим цілунком. Всі святі вас вітають.
- ¹³ Благодать Господа Ісуса Христа й любов Бога і причастя Святого Духа з усіма вами!